

model kartonowy

1:33

MODELIK

TUPOLEW R-6

ROSYJSKI SAMOŁOT WIELOZADANIOWY Z II WOJNY ŚWIATOWEJ

Rok X (XVII)

Nr 7/06

ISSN 1426-3840

Skład 1999 zpn

TUPOLEW R-6

W drugiej połowie lat 20-tych projektanci większości biuro konstrukcyjnych otrzymali zlecenie na opracowanie wielozadaniowego samolotu, jaki mógłby być wykorzystany do rozpoznania nad lądem i morzem, do nalotów bombowych, jako myśliwiec dalekiego zasięgu oraz jako myśliwiec eskortowy.

Jednym z zespołów pracujących nad samolotem takiego typu, było OKB A.N. Tupolewa, gdzie na początku września 1929 roku zbudowano doświadczalny egzemplarz, który oznaczono R-6 ("Razwiedzik" - zwiadowca).

Samolot swoją konstrukcją przypominał wcześniejszy bombowiec TB-1, ale był od niego mniejszy. Samolot miał metalową konstrukcję i pokrycie, napęd stanowiły dwa silniki M-17. Masa własna R-6 wynosiła 3700 kg, a w locie 5400 kg. Podczas lotów testowych samolot osiągał prędkość 240 km/h.

Zbudowano również wersję na pływakach. Masa wodnosamolotu była o 700 kg większa, ale to nie wpłynęło znacząco na jego prędkość i zwrotność.

Załoga R-6 składała się z 4 osób: głównego pilota; drugiego pilota pełniącego również obowiązki nawigatora; dziobowego strzelca i tylnego strzelca obsługującego zależnie od sytuacji górę lub dół (podkadłubowe) stanowisko strzeleckie. Fotel głównego pilota był usytuowany po lewej stronie kadłuba, aby było miejsce na wąską korytarz umożliwiającą przejście od dziobu do tylnego stanowiska strzeleckiego. Sterowanie samolotem było zdublowane: przyrządy do sterowania napędem i kierunkiem były zamontowane w kabinach głównego i drugiego pilota. Podczas ognia z dziobowych karabinów maszynowych, sterowanie z dziobowej kabiny było blokowane.

W jednej z modyfikacji R-6 oznaczonej KR-6 ("Kreiser" - krążownik), zrezygnowano ze stanowiska dolnego strzelca i załogę ograniczono do 3 osób.

Uzbrojenie R-6 składało się z 3 podwójnych karabinów maszynowych i ładunku 500 kg bomb. Dodatkowo samolot był wyposażony w aparat fotograficzny "Polte" do zwiadu fotograficznego. Łączność zapewniała radiostacja typu 13SK.

Oblot prototypu R-6 odbył się 11 września 1929 roku. Samolot oblatywał słynny rosyjski pilot-oblatywacz M.M. Gromow. Testy wykazały kilka drobnych wad w konstrukcji, ale komisja ogólnie była zadowolona.

Inną wersję tego samolotu był ciężki myśliwiec z silnikami BMW-VI o masie w locie 5121 kg. Osiągał prędkość 244 km/h.

W tym okresie osiągi samolotu R-6 były porównywalne z radzieckimi myśliwcami I-3, I-4 i z ciężkimi myśliwcami innych państw, takimi jak na przykład francuski Blerio-127.

Podczas testy modyfikacji KR-6, które miały miejsce w grudniu 1932 roku, kierownictwo WWS RKKA doszło do wniosku, że KR-6 bez podkadłubowej wieży nadaje się do roli "powietrznego krążownika", samolotu rozpoznawczego dalekiego zasięgu oraz bombowca. Specjaliści z CAGI zaproponowali też wykorzystać morską wersję MR-6 ("morskiej razwiedzik" - zwiadowca morski) jako samolotu torpedowego do atakowania okrętów z pułapu 5-20 m przy prędkości 130 km/h. Doświadczenie, uzyskane w torpedowych atakach z TB-1 i MR-6, było później wykorzystane przy projektowaniu specjalistycznych samolotów torpedowych T-1 i DB-3, czyli podczas organizowania podstaw radzieckiego lotnictwa minowo-torpedowego.

Z 1935 roku samoloty R-6 w wersji MP-6 i PS-7 były eksploatowane we flocie cywilnej ZSRR. Jeden z nich miał zakrytą kabinę z salonem dla 9 osób. R-6 z numerem H-166 był wykorzystywany do rozpoznawania stref lądowania pierwszej polarnej ekspedycji I.D. Papanina SP-1 na Biegum Północny ("Sewierny Polus" - Biegum Północny) w 1937 roku. Ten samolot stał się pierwszym rosyjskim samolotem, który wykonał lot do Bieguna Północnego i z powrotem bez lądowania.

Doświadczalna eksploatacja samolotów R-6 i KR-6 przyczyniła się do rozwoju dwóch kierunków w rozwoju lotnictwa wojskowego ZSRR - ciężkich myśliwców wielozadani i bombowców taktycznych.

Ogółem zbudowano ponad 400 samolotów w kilku wersjach. Część z nich przetrwała do wybuchu II wojny światowej. Były wykorzystywane jako samoloty transportowe, łącznikowe i sanitarne.

Dane techniczne:

Rozpiętość:	23,20 m
Długość:	15,06 m
Masa własna:	3 586 kg
Masa w locie:	6 472 kg
Prędkość maksymalną:	230 km/h
Prędkość ekonomiczną:	205 km/h
Pułap:	5 620 m
Uzbrojenie:	3 x 2 KM PW-1 kal. 7,62 mm, 6 bomb AF-32 (do 500 kg)
Załoga:	4 osoby

MODELIX 7/06 ISSN 1428-3848 Opracowanie modelu: Przygotowanie graficzne: Ilustracje na okładce: Redakcja numeru: Druk	Tupolew R-6 Wydanie I Dmitri Prokopenko - Rosja Ryszard Adamczewski; Janusz Oleś Wojciech Senkowski Janusz Oleś Drukarnia Wydawnictwa "MODELIK"
---	---

Wydawca: Wydawnictwo i Drukarnia "MODELIK" - Janusz Oleś 74-100 Gryfino ul. Szczecińska 10 Korespondencja: "MODELIK", 74-100 Gryfino, skrz. poczt. 125 tel./faks: (091) 40-45-299 e-mail: biuro@modelik.pl www.modelik.pl

OPIS BUDOWY MODELU

Model samolotu R-6 jest modelem stosunkowo trudnym do wykonania w pełnej przewidzianej przez autora wersji (ruchomy kosz dolnego strzelca, ruchome usterzenie, ruchome km-y), ale wg uznania wykonawcy sporo można uprościć przyklejając ruchome elementy na stałe.

Elementy oznaczone gwiazdką(*) naklejamy na teksturę o grubości 0,5 mm, a (**) na teksturę 1 mm. Elementy szkieletu kadłuba oznaczono literą "A", natomiast szkielet skrzydeł "B".

Budowę modelu rozpoczynamy od sklejenia z elementów oznaczonych "A" kompletnego szkieletu kadłuba. Posługujemy się rys.1. UWAGA: cz. A2 na którą przykleimy deskę przrządów wklejmy dopiero po wymontowaniu wnętrza kabiny, natomiast już na tym etapie zalecam solidnie przyklejenie cz.B12, które połączą później dźwigar skrzydła ze szkieletem kadłuba.

Sklejamy i wklejamy do szkieletu odpowiednio wnętrza wszystkich kabín i stanowisk strzeleckich. Korzystamy z rys.2, 3, 4, 5 i 6 na podstawie których wklejamy wyposażenie kabín. Dolny kosz strzelca powinien być na swoim wysięgniku ruchomy i do dalszego sklejenia modelu zamykamy go do środka aby nie przeszkadzał.

Przystępujemy do oklejania szkieletu kadłuba poszyciem (najlepiej rozpoczynając od cz.16), zgodnie z rys.7. Doklejamy płożę ogonową cz.24.

Statecznik pionowy i ster kierunku sklejamy wg rys.8. Modelarze bardziej doświadczeni powinni wykonać go w wersji ruchomej.

Statecznik poziomy ze sterem wysokości wykonujemy zgodnie z rys.9. Również powinien być ruchomy. Montujemy go do kadłuba tak jak to widać na planie generalnym.

Szkielet płata sklejamy wg rys.10 z elementów "B". Należy skleić szkielet jednego skrzydła, dźwigar B6 wkleić do kadłuba i dopiero dokleić szkielet drugiego skrzydła. Poprzez żeberka B1 i wklejone wcześniej elementy B12 szkielet powinien być połączony z kadłubem sztywno i trwale tak, aby dolna płaszczyzna płata była równoległa do dna kadłuba cz.16.

Poszycie płata oklejamy na szkielecie wg rys.11. Doklejamy lotki i pozostałe elementy usterzenia skrzydeł. Usterzenie powinno być ruchome.

Gondole silników sklejamy wg rys.12. Należy zwrócić szczególną uwagę podczas kształtowania cz.30. Jeśli planujemy wykonanie obracających się śmigieł to musimy to zaplanować i wykonać na tym etapie (przynajmniej same kołpaki bez łopat - patrz rys.18). Gondole przyklejamy w oznaczonych miejscach do skrzydeł.

Wg rys.13 sklejamy cz.34 i przyklejamy na kadłubie, a wg rys.14 sklejamy z cz.38 prądnice i również przyklejamy do kadłuba - zgodnie z tym jak to

pokazuje plan generalny.

Na podstawie rys.15 przyklejamy zastrzały stateczników i elementy usterzenia ogonowego. Usztywnienie statecznika pionowego wykonujemy z cienkiego druczka. Linki należy zrobić z cienkiej, "niemchatej" nici.

Przystępujemy do wykonania podwozia głównego. Korzystamy z rys.16, 17 i z planu generalnego. Cz.43 i 43e owijamy nitką tak jak to pokazuje rysunek (imiędzy amortyzatorów). Koło można skleić tak jak to proponuje autor z cz.45, ale jest to dość trudne. Alternatywnie korzystając z wymiarów na rysunkach można koła wykonać metodą tradycyjną, czyli skleić z kółka krążków tekstury, obróbić do wymaganego kształtu na papierze ściętym i potem zamałować na czarno. Koła oczywiście powinny się obracać. Montując słupki i zastrzały podwozia głównego do kadłuba i gondoli silnikowych posługujemy się planem generalnym.

Jeśli nie zrobiliśmy tego wcześniej, teraz sklejamy wg rys.18 śmigła i osprzęt gondoli silnikowych. Wg rys.19 sklejamy z cz.64 rury wydechowe. Można też wg uznania wykonać je od podstaw we własnym zakresie.

Anteny i słupki anten wykonujemy z cz.66-69 wg planu generalnego.

Uchwyty rakiet sygnalizacyjnych i rakiet (cz.70) sklejamy zgodnie z rys.20.

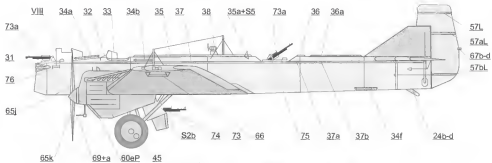
Wg rys.21 sklejamy i przyklejamy bomby cz.72 na uchwytach cz.71.

Teraz przystępujemy do wykonania karabinów maszynowych. Sposób ich sklejenia pokazuje rys.22. Cz.73 jest przeznaczona dla stanowiska w dolnym ruchomym koszu, cz.73aL i 73aP dla pozostałych dwóch stanowisk zdublowanych km-ów. Na rys.23 pokazano sposób mocowania km-ów w dolnym koszu, a na rys.24 widać sposób sklejenia podstaw km-ów. Karabiny maszynowe powinny być ruchome.

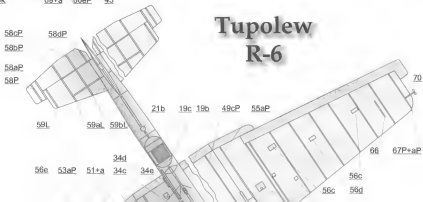
Przyklejamy teraz ewentualne pozostałe detale których dotychczas nie wykonaliśmy, takie jak wiatrochrony czy światła pozycyjne, linki.

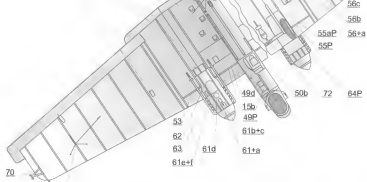

Powyżej: zdjęcia samolotu R-6, który według ówczesnie stosowanych przez biura konstrukcyjne oznaczeń znany jest też jako ANI-7

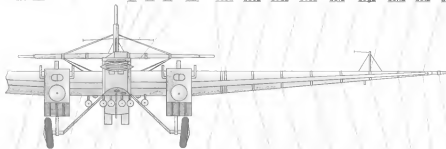

Tupolev R-6

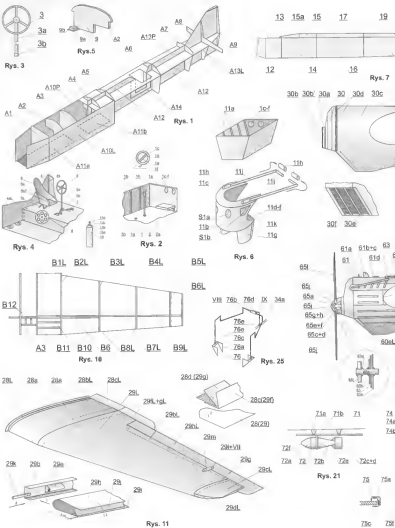

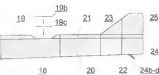

67P+aP/ 66 S4 S3 S1 31a 53bl 53cl 53dl 53el 53fl 53gl 53hl 53il 53jl

52P 30g 49a 46 47 50+a 55bl 55cl 55dl 55el 55fl 55gl 55hl 55il 55jl 70

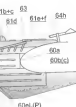

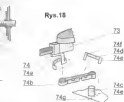
Rys. 7

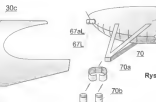
Rys. 12

Rys. 18

Rys. 23

Rys. 20

Rys. 8

